

Politisk Resolution

antagen av Socialistiska Partiets 20:nde kongress i februari 2004

1 Utgångspunkten för Socialistiska Partiets politik under den kommande perioden blir att driva frågan om de ökande klyftorna i Sverige och världen. Vi gör det på ett positivt sätt genom att resa frågan om folklig kontroll, deltagande och beslutsmakt på alla områden. Därmed griper vi rätt in i kärnan av systemets och den etablerade politikens moraliska trovärdighetskris. Vi vänder argumentet om demokrati – som efter stalinismens brott mot mänskligheten så länge kunnat användas mot socialistiska lösningar – mot den härskande klassens diktatur över produktionsmedlen, mot den politiska eliten i Sverige och EU och mot byråkratin i arbetarrörelsens stora organisationer. Mugghuggandet i finanspressen och skandaljournalistiken i kvällspressen om den ene eller andre VD:ns lämplighet i det ena eller andra jättelika bolaget är på sitt sätt löjeväckande. Men den allvarliga bakgrunden är storföretagens betydelse i samhället. Av de 100 största ekonomierna i världen är 50 multinationella företag. Frågan om de anställdas kontroll över lönespridning och belöningssystem, eller om en lag mot avsked i företag som går med vinst pekar också framåt mot en ny demokratistrid där socialisterna ska vara drivande. Vi ställer den demokratiska principen, En person – En röst, mot aktieägandets graderade rösträtt och mot "experternas", konsulternas och byråkratins oinskränkta bestämmanderätt. Det är dags att lyfta diskussionen från kvällstidningarnas avslöjanden om nya bonusavtal och krognotor och ge förslag på positiva lösningar i de arbetandes intresse.

2 Vår kamp för arbetardemokrati mot byråkratin betyder till exempel att vi under avtalsrörelsen 2004 driver frågan om att avtalen ska ut på omröstning bland de fackliga organisationernas medlemmar.

Tillsammans med andra radikaler ska vi bygga nationella fackliga oppositioner mot byråkratin, även om fackets problem inte enkelt kan lösas genom att byråkratin störtas och demokratiska och kämpande ledningar tar över.

3 Löneläget i offentlig sektor, som framför allt drabbar kvinnorna, och de fortsatta nedskärningarna nedskärningar i offentlig sektor, besvarar vi med krav på omfördelade beskattning. Även en framgångsrik kamp för högre lön på vinsternas bekostnad inom det privata området ger förstås, via de förmedlande avgifts- och skattesystemen i samhället, nya intäkter till den gemensamma servicen. Det ger också ny kraft för de anställda i offentlig sektor att driva sin lönekamp.

Nedskärningarna drabbar också kvinnojourernas verksamhet och skyddade boenden för misshandlade kvinnor. I arbetet inför Kvinnomarschen 2005 – där vi deltar – reser vi frågan om försvaret av den offentliga sektorn och kamp mot de låga lönerna, tillsammans med de vidare kraven om kvinnors kontroll av sina kroppar, ett slut på det systematiska våld som män riktar mot kvinnor, ett slut på fysiska och psykiska övergrepp. Det är krav som blivit viktigare nu i denna period av europeisk slavhandel med kvinnor och barn, och ökad exploatering av kvinnor i massmedia och reklam.

4 Den socialistiska vänstern försvarar inte strategin att upprätthålla levnadsstandard och offentlig sektor med hjälp av statliga budgetunderskott. Vi vet hur skuldsättning har använts i Syd för att sätta nyligen frigjorda kolonier under imperialistisk dominans. I Nord har skuldsättning använts för att möjliggöra skattesänkningar för de rika, vilka inte hade accepterats av majoriteten om deras följder inte dolts genom att service först kunnat upprätthållas genom skuldsättning.

Att på så sätt skapa statsskulder blir faktiskt ett viktigt inslag i en medveten strategi från borgerlighetens sida. Vi kräver istället en drastisk omfördelning av resurser, inte bara i det svenska samhället, utan också internationellt. De växande klyftorna, där extrema ersättningar till eliten blivit vardag, ställer i sig själva frågan om drastiska omfördelningar av inkomster och förmögenheter. Det tydliga överflödet underlättar för oss att ge politiska svar som inte är tysta i frågor om finansiering av gemensam service och trygghetssystem, eller som drömmer sig tillbaka till en tid av kapitalism på uppgång. En socialistisk regering skulle omfördela överskott i en sektor till andra sektorer som behöver stöd och inte

låta kapital som söker ränta vältras ut i spekulation. Inför hotet om att arbetslösheten ånyo ökar, oavsett om den ekonomiska konjunkturen svänger uppåt, framhärdar vi i vårt krav om sex timmars arbetsdag med bibehållen lön för att uppnå full sysselsättning och vi kräver en social bostadspolitik med byggandet av billiga hyreshus.

Här återstår dock mycket gemensamt utarbetande, inom partiet och i dialog med andra, av ett socialistiskt program. Det är viktigt att vår press öppnas för den diskussionen. Det är viktigt för oss att ha en teoretisk tidskrift, utveckla den och göra den oundgänglig för socialistiska aktivister.

Samtidigt som det finns tillräckligt med resurser att fördela i samhället är det ett faktum att de fattas i kommunerna. Orsaken är i huvudsak riksdagspartiernas politik, som minskat bidragen till kommunerna, tagit bort rätten till kommunal beskattning av företag och drivit fram privatiseringar.

Vi är motståndare till den icke-progressiva kommunalskatten och vi är för en enhetlig progressiv statlig skatt. I vissa lägen kan ändå en höjning av kommunalskatten vara det mindre onda.

Vi måste tillsammans med andra motståndare till kommunala nedskärningar utveckla våra politiska svar. Vi behöver en offentlig debatt om hur arbetande människor ska få kontroll över vart skattepengarna tar vägen.

5 Vi behöver alltså utarbeta socialistiska svar på krisen. I de svaren ingår idén om att föra tillbaka i offentlig ägo det som privatiserats, att popularisera idén om att ta materiella resurser och makt "från de rika" och att ta tag i frågan om hur skatte- och företagsflykt ska bemötas. Vi vill attackera spekulationsekonomin med djupa ingrepp mot finansmarknaderna. Den politiken kan vi popularisera genom att kräva att ett offentligt fördelningssystem för pensionerna återinförs.

Ett trovärdigt socialistiskt program beror av frågan om hur folkliga återregleringar av det som avreglerats ska göras och hur ett revolutionärt brott som öppnar vägen ut ur klassamhället ska ske.

Det måste också attackera den kapitalistiska doktrinen om "tillväxt" som blir alltmer framträdande i propagandan, men är en ideologisering av Kapitalets behov av ständigt ökande ackumulation. I synnerhet som ekonomierna i västvärlden står inför en energikris,

något kriget mot och i Irak också är ett uttryck för. En första försvarsåtgärd mot "Det Fria Kapitalet" är att avvisa ett nytt nyliberalt handelsavtal. Vi deltar i motkampanjen mot GATS i en anda av att lära av andra aktivister.

Kampen mot nedskärningar i den offentliga sektorn kommer att fortsätta vara en central politisk fråga. Både för att försvara grundläggande behov för befolkningen och för att nedskärningarna bereder marken för privatiseringar. Att kämpa mot nedskärningarna är därför också en kamp mot marknadsstyrning och penningens rätt.

6 Det är uppenbart att lösningar över nationsgränser behövs. Vi deltar på World Social Forum. Vi kommer att stärka vårt deltagande i Fjärde Internationalen, vi kommer att delta fullt ut i den globala rättviserörelsen och i europeiska sociala fora.

7 Vår politik mot EU driver mot förslag till lösningar på europeisk nivå. Men vårt perspektiv för socialism i Europa kan inte beskrivas i termer av någon statsbildning, utan i termer av självverksamhet, självstyre, nedrustning – att stater vittrar bort till förmån för de arbetande människornas sammanslutningar och överenskommelser över gränser som successivt hyvlas ned. Realpolitiskt är vi inte alls mot demokratiska, sociala eller miljöbetingade rättighetsöverenskommelser över de gamla statsgränserna. Vi kan rösta för sådant även i EU-parlamentet. Samtidigt är vi motståndare till allt som stärker EU-statens hårda kärna och vi säger nej till EU:s nya grundlag.

8 Trots att det var mycket stora skaror av människor ute och demonstrerade på de svenska gatorna mot Irakkriget, lyckades inte rörelsen växla in det i några mer permanenta organisatoriska vinster. Efter att USA-alliansen ockuperat Irak har antikrigsnätverken i de flesta fall, antingen upplösts, passiviserats eller dragit ned på verksamheten. Det som finns kvar bärs mestadels upp av sedan länge etablerade organisationer. 20 mars är det ett år sedan angreppet på Irak inleddes. Över hela världen kommer då återigen protester att slungas ut på gator och torg. Förhoppningsvis kan detta smärtsamma minnesdatum även bidra till en nytändning av den svenska rörelsen.

Vi fortsätter att ge antikrigsarbetet högsta prioritet. Under den kommande perioden ställer vi oss främst följande uppgifter i vårt arbete i nätverken:

- Vi verkar för uppfattningen att USA-alliansens ockupationsstyrkor omedelbart måste ut ur Irak, och att FN-trupper inte är något alternativ utan bara imperialistisk överhöghet i en annan skrud.
- Vi understryker det irakiska folkets rätt att göra motstånd mot ockupationen, inklusive användandet av våld mot ockupationsmakten. Vi tar däremot avstånd från det urskiljningslösa våld mot oskyldiga som förekommer. Vi kan inte heller stödja krafter som undertrycker den sociala rörelsens utveckling (fackföreningar, kvinnoorganiseringar etc.)
- Dessutom försöker vi lyfta fram hur den svenska regeringen ger ett direkt stöd till ockupationen och hur det svenska vapenkrämarna berikar sig.
- Därtill försöker vi utveckla rörelsen till nätverk mot imperialismens globala militära och ekonomiska aktivitet överhuvudtaget.

9 På sin världskongress ställde sig Fjärde Internationalen bakom en målsättning att bygga en enad anti-kapitalistisk vänster. Vi delar den målsättningen. Vi följer alla försök till enande ute i Europa och i Sverige. Skulle (v) fortsätta sin enhetspolitik med regeringen fortsätter vi kräva att (v) bryter med socialdemokratin och förenar sig med motståndet mot högerpolitiken. Vi begär också av Ung Vänster att de underordnar solidariteten med sitt moderparti frågan om att bekämpa nya krispaket och utförsäljningar av statlig egendom. I den globala rättviserörelsens arbete i Sverige kommer vi att finna många allierade och vänner. Det är en öppen fråga om detta, eller kampanjer i konkreta sakfrågor, kan leda till gemensamma listor i valet 2006. Vi vore för det, eller andra lösningar, som kan samla en anti-kapitalistisk vänster, fri från stalinism och sekterism. Om denna är möjlig eller inte beror inte av vänsterpartiets fortsatta utveckling. Det viktiga är att den kan enas om:

- ett konsekvent motstånd mot den nyliberala politiken, det vill säga som inte accepterar nedskärningar utan hävdar att resurserna finns.

- att förtryckta grupper bara kan förbättra sin situation genom kollektiv kamp och att parlamentariska positioner ska användas för att stärka sådan kamp, inte tvärtom.
- Att den aktivt motsätter sig försöken att förklara arbetarklassen som "försvunnen" och tvärtom hävdar att klasskamp står på dagordningen.
- att inleda en ny demokratistrid mot byråkratin i offentlig sektor, inom fackföreningar och folkrörelser och mot Kapitalets rätt att slå sönder samhällslivet i sin jakt på ökade vinster.
- att den vill vara en ny vänster för alla, att den organiserar sig fullt demokratiskt och feministiskt så att den blir en rörelse för ungdomar, kvinnor och invandrare och inte en parodi på rörelse.
- att den kämpar mot Kapitalets globalisering och för rättvisa, mot Maastricht och EU:s nya grundlag, för att lägga ned IMF och världsbanken, för att skriva av Tredje världens skulder och mot att svenska trupper skickas till nykoloniala projekt i fattiga länder.
- att den verkar för en europeisk arbetarallians mot social dumping och en arbetar- och bondeallians mot världshandelsorganisationen WTO.

10 Vi vill ha en bred politisk ledning där initiativ kan tas från flera centra, både till diskussioner, till kollektivt tankearbete, till att framställa material och till kampanjer, som kommit långt förbi det rena förslagsstadiet innan det bekräftas av hela kollektivet i diskussioner och omröstningar, eller – om förslag är kontroversiella – leder till debatt i hela partiet som också redovisas offentligt. I en sådan partiledning får ett verkställande utskott rollen av en organisationsbyrå, som samordnar och sätter enskilda och utskott i förbindelse med varandra, som ser till att tidsplaner följs och som gör politiska utspel, efter försök att skapa konsensus så långt tiden medger. Vi vill ha en livaktig debatt som är öppen för inpass utifrån. Vi kommer därför att fullfölja och utvidga traditionen att föra vår politiska debatt offentligt, också inför kongress. Behovet av en gemensam politisk ledning och central samordning minskar inte med detta utan måste medvetet utvecklas under den kommande perioden.

11 I den nya ungdomsradikaliseringen är kvinnor lika aktiva som män, ja de står ofta i spetsen som initiativtagare. Trots det trängs kvinnor undan när organisationer byggs på lång sikt. Så har det även varit hos oss. Vi har långt kvar till förändring. Först när både män och kvinnor kan diskutera på lika villkor, när arbetsdelningen inte följer gängse könsstereotyper och när feminism och homofrågor inte är degraderade till en mindre viktig särställning i förhållande till andra frågor, har vi kommit en bit på väg att göra partiet feministiskt, till en bra plats för alla att verka och utvecklas inom, oavsett kön, sexuell läggning, etnisk identitet eller andra verkliga eller inbillade skillnader mellan människor. SP:s nationella sommarläger ska innehålla minst ett 'separatistiskt' föredrag där feminism och mansrollen diskuteras av männen. Sådan feministisk utbildning av partiets manliga medlemmar på egna möten ska bli ett återkommande inslag i vårt verksamhet.

12 Vi vill bygga ett mångetniskt parti för den svenska arbetarklassen så som den faktiskt ser ut. Det kräver ett uppvaknande till en ny verklighet. Vi har ett Södertälje där 20 procent av befolkningen talar syrianska. Vi har proletära förorter runt de stora städerna förorterna i Göteborg, Stockholm och Malmö där ett dussintal språk är vanliga. Arbetarklassen har olika nationella identiteter överallt, från storsjukhusen till industriarbetsplatserna. Både Sveriges och EU:s flyktingpolitik och extremhögerens framväxt ställer frågan om arbetarenhet och kampen mot rasismen på sin spets.

Vi kommer regelbundet att publicera oss på de viktigaste invandrarspråken. Även om svenska så småningom blir huvudspråk i alla miljöer, vill vi med våra försök till flerspråkighet markera en respekt. I takt med att vi får nya medlemmar från olika miljöer kommer dessa första problem att bli enklare, vår erfarenhet kommer att bli rikare, samtidigt som förstas nya problem kommer att uppstå vilka kräver sin lösning. Om vi vet vad vi vill bli kommer vi att lösa dem. Kampen mot rasism är grundläggande för att ena oss mot makten.

För vårt parti är det en självklar del av den socialistiska kampen att vi är anti-rasister och att vi för ett aktivt anti-rasistiskt arbete. Förutom att detta ska genomsyra allt vårt arbete och att vi ska medverka i alla de anti-rasistiska sammanhang som det är möjligt, måste vi också

vässa våra redskap och fördjupa vår politiska analys. Vi ska föra en intensiv muntlig och skriftlig debatt om detta. Detta ska slutligen resultera i en pamflett för nya och intresserade, men också för fortsatt intern diskussion, då vi inte kommer att vara eniga i allt. Detta har delvis påbörjats.

13 Trots att Sverige lagstiftningsmässigt är ett av föregångsländerna för homosexuellas rättigheter, lämnar lagen ändå en hel del övrigt att önska. För att inte tala om attityden i samhället. Men HBT-frågorna är ett föga diskuterat område inom SP. På Fjärde Internationalens världskongress antogs resolutionen *Lesbian/Gay Liberation*. Resolutionen håller nu på att översättas till svenska, för att sedan tryckas till en pamflett att sprida som debatt- och propagandamaterial. Texten kom i skymundan i vår egen världskongressdebatt och det vore olyckligt att utan diskussion publicera oss i en fråga som vi hittills inte noterat i särskilt stor utsträckning. Den får nu därför även bli ett diskussionsunderlag hos oss. Varje lokalförening ska under perioden hålla studiemöten kring HBT-pamfletten. Debatten inom partiet måste livliggöras. Vår parti ska delta på HBT-arrangemang, i betydligt större utsträckning än hittills skett. Som exempel på sådana kan Homosexuella Socialisters debatt- och föredragsforum i Stockholm och Regnbågsmässan i Malmö nämnas.

14 Vår kris kommer inte att lösas förrän våra politiska svar och vår förståelse av den politiska situationen blir stabilare och diskuteras igenom till ett nytt grundläggande samförstånd som varje partimedlem kan identifiera sig med. De äldre partimedlemmarna kommer här att vara lika viktiga som de nya eller yngre. Dialektiken är igång före vår kongress. Efter kongressen ska vi förstärka den med medvetna åtgärder. Även om partiekonomin måste ägnas särskild uppmärksamhet kommer de ekonomiska problemen att lösas och resurser skapas när samhörigheten och det politiska arbetet får tydligare inriktning och vårt självförtroende växer.

15 Vi har alltför länge varit en organisation vars propaganda i stort sett bestått av vår veckotidning, ett forum för idéer och nyheter

utanför något officiellt partiprogram. Tidningen måste behålla denna sin breda karaktär. Vårt engagemang i Fjärde Internationalen, vår nya uppmärksamhet på den globala rättviserörelsen liksom alla programmatiska utmaningar ska speglas i tidningen och fördjupas i en rik utgivning av pamfletter och skrifter i bästa folkrörelsestil. Den förändringen har vi när kongressen hålls redan inlett.